

Sygn. akt XVIII.C. 265/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia: 12 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XVIII Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Katarzyna Szmytke**

Ławnicy -

Protokolant: protokolant sądowy Anna Malak

po rozpoznaniu w dniu: 12 maja 2016 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa: **Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W.**

przeciwko: **(...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w P.**

o: **zapłatę**

/-/K. Szmytke

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 04 grudnia 2014 r. do Sądu Okręgowego w Kaliszu powód Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W., reprezentowany przez Marszałka Województwa (...) wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, aby pozwana (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w P. zapłaciła na jego rzecz kwotę 289.634,71 zł wraz z kosztami postępowania wg norm przepisanych, w tym kosztami zastępstwa procesowego oraz aby w sentencji wydanego przez Sąd orzeczenia, przy oznaczeniu przedmiotu sprawy, wskazanym było, że jest nim należność za pracę 73 byłych pracowników pozwanej. Ponadto powód wskazał, iż w razie wniesienia skutecznego sprzeciwu przez pozwaną lub skierowania sprawy przez Sąd do postępowania zwykłego, wnosi o zasądzenie na jego rzecz ww. kwoty wraz z kosztami procesu według norm przepisanych, w tym kosztami jej zastępstwa procesowego oraz wymienienie w sentencji orzeczenia, przy oznaczeniu przedmiotu sprawy, że jest nim należność za pracę 73 byłych pracowników pozwanej.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż z uwagi na niewykonanie przez pozwaną spółkę obowiązków pracodawcy, dokonał wypłaty świadczeń pracowniczych na rzecz 73 byłych pracowników pozwanej, na podstawie wykazu zbiorczego, złożonego w trybie art. 15 ust. 1 poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Powód przyznał w tej sytuacji środki pieniężne na zaspokojenie istotnych roszczeń pracowniczych w łącznej wysokości: 919.915,27 zł. Z uwagi na postawienie pozwanej w stan upadłości, powód dochodził zwrotu wypłaconych przez siebie świadczeń w ramach postępowania upadłościowego i w dniu 2 czerwca 2014 r. w ramach planu podziału masy upadłości, syndyk dokonał spłaty całkowitej w/w kwoty – tj. 919.915,27 zł. Powód podkreślił, iż dochodzona obecnie kwota 289.634,71 zł to suma odsetek od kwoty głównej za okres od 1 stycznia 2012 r. do dnia 2 czerwca 2014 r. Powód zaznaczył przy tym, że dochodzone pozwem roszczenie nie dotyczy masy upadłości pozwanej, tylko odnosi się wyłącznie do sfery prawnej upadłej spółki (k. 2-4).

Sąd Okręgowy w Kaliszu nadał niniejszej sprawie sygn. (...). Zarządzeniem z dnia 15 grudnia 2014 r. Referendarz Sądowy przy Sądzie Okręgowym w Kaliszu stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu

upominawczym i sprawę przekazano do rozpoznania w postępowaniu zwykłym. Sprawa otrzymała wówczas sygn. akt (...) (k. 33).

W odpowiedzi na pozew syndyk masy upadłości (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej, bo to jemu kaliski SO doręczył odpis pozwu, wniósł o odrzucenie pozwu jako niedopuszczalnego i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia wniosku o odrzucenie pozwu, żądał oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu, syndyk masy upadłości wskazał na brak właściwości do rozpoznania niniejszej sprawy Sądu Okręgowego Wydziału I Cywilnego w Kaliszu, podnosząc, iż właściwym organem, który winien zająć się sprawą jest Sędzia – komisarz ustanowiony w postępowaniu upadłościowym. Syndyk podniósł zarzut braku legitymacji procesowej pozwanego. Zaprzeczył także wszelkim twierdzeniom inicjatora procesu, opisując przy tym zaspokojenie jego roszczeń w postępowaniu upadłościowym, z masy upadłości pozwanej. Podkreślił, że art. 92 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego nie ma zastosowania w niniejszym postępowaniu, podobnie jak i art. 1025 § 1 pkt 3 k.p.c. dot. pierwszeństwa zaspokojenia roszczeń w toku egzekucji (k. 50-56).

Postanowieniem z dnia 27 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w Kaliszu I Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt (...) stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i sprawę przekazał do tut. Sądu jako właściwego rzeczowo i miejscowo do jej rozpoznania (k. 60).

Pismem przygotowawczym z dnia 21 maja 2015 r. powód ustosunkował się do zarzutów syndyka masy upadłości, podnosząc, iż są one bezprzedmiotowe niniejszym postępowaniu, albowiem żądanie pozwu nie dotyczy masy upadłości. Powód podkreślił, iż syndyk masy upadłości nie został oznaczony w pozwie jako strona pozwana a zatem nie jest uprawniony do brania udziału w toczącym się postępowaniu i w sprawie nie ma zastosowania art. 144 Prawa upadłościowego i naprawczego. Powód przedstawił argumentację prawną oraz poglądy doktryny i orzecznictwa w zakresie dochodzonego przez siebie roszczenia, które w jego ocenie nie dotyczą masy upadłości pozwanej, wskazując na art. 92 Prawa upadłościowego i naprawczego. Dodał także, iż w niniejszym postępowaniu ma zastosowanie art. 1025 § 1 pkt 3 k.p.c. (k. 70-74).

Zarządzeniem Sądu z dnia 05 lutego 2016 r. wezwano pozwaną do osobistego stawiennictwa na rozprawę wyznaczonej na dzień 05 kwietnia 2016 r. oraz przesłano pozwanej kopię pisma pełnomocnika powoda z dnia 21 maja 2015 r. wraz ze zobowiązaniem do ustosunkowania się do jego treści i treści pozwu w terminie 14 dni od doręczenia wezwania pod rygorem z art. 207 § 6 i 7 k.p.c. (k. 85). Pismo Sądu podwójnie awizowane niepodjęte powróciło do akt sprawy ze skutkiem doręczenia. (k. 91).

Na rozprawie w dniu 05 kwietnia 2016 r. Sąd stwierdził, iż stronie pozwanej nie został dotąd doręczony odpis pozwu, albowiem dotychczas został on przesłany wyłącznie na adres syndyka masy upadłości zamiast samej pozwanej (k. 92).

Pismem z dnia 11 kwietnia 2016 r., wykonując zarządzenie Sądu, wezwano pozwaną do osobistego stawiennictwa na rozprawę wyznaczonej na dzień 12 maja 2016 r. oraz przesłano pozwanej odpis pozwu wraz z załącznikami, zobowiązując do ustosunkowania się do jego treści w terminie 14 dni pod rygorem z art. 207 § 6 i 7 k.p.c. (k. 94). Pismo sądowe podwójnie awizowane niepodjęte powróciło do akt sprawy – ze skutkiem doręczenia (k. 96).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej została w dniu 05 kwietnia 2002 r. wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzonego przez Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu VIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS (...).

Postanowieniem z dnia 06 września 2010 r. Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu XI Wydział Gospodarczy do Spraw Upadłościowych i Naprawczych w sprawie o sygn. akt (...), ogłosił upadłość (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P..

Na syndyka masy upadłości został wyznaczony J. K.. Na Sędziego – komisarza zaś Sędzia Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu Ł. L..

Bezsporne, nadto dowód: postanowienie SR Poznań – Stare Miasto w Poznaniu Wydział XI Gospodarczy z dnia 6 września 2010 r. – k. 6, odpis z KRS pozwanej spółki – k. 7-8

Pozwana spółka nie wypłaciła swoim były 73 pracownikom należności za pracę. Łączna kwota niewypłaconych świadczeń wyniosła 919.915,27 zł. Pozwana w dniu 28 października 2010 r., za pośrednictwem syndyka masy upadłości dokonała zgłoszenia powodowi – Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą w W., za pośrednictwem Biura Terenowego Funduszu w P., niewypłaconych przez nią świadczeń swoim byłym pracownikom, poprzez przedłożenie powodowi zbiorczego wykazu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych, obejmującego owych 73 byłych pracowników pozwanej i ich wynagrodzenie za pracę za okres 3 miesięcy poprzedzających dzień wystąpienia niewypłacalności pozwanego, tj. od 1 lipca 2010 r. do 6 września 2010 r., na łączną kwotę 919.915,27 zł. Z uwagi na niewykonanie przez pozwaną obowiązków pracodawcy, powód w dniu 02 listopada 2010 r. dokonał wypłaty na rachunek bankowy pozwanej kwoty 919.915,27 zł, która była przeznaczona na świadczenia na rzecz 73 pracowników pozwanej spółki, na podstawie wykazu zbiorczego. Syndyk masy upadłości w dniach od 5 do 9 listopada 2010 r. dokonał na rzecz byłych pracowników pozwanej spółki wypłaty wynagrodzenia za pracę, ze środków pieniężnych przekazanych przez powoda.

W związku z postawieniem pozwanej w stan upadłości, powód dokonał zgłoszenia syndykowi masy upadłości wypłaconych przez niego świadczeń i tym samym dochodził od syndyka J. K. zwrotu wypłaconych przez siebie należności w ramach prowadzonego postępowania upadłościowego. Dokonał tego poprzez przedłożenie syndykowi masy upadłości zbiorczego wykazu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych na 919.915,27 zł.

W toku postępowania upadłościowego sporządzono listę wierzytelności oraz trzy listy uzupełniające, jak również odrębne plany podziału oraz częściowy plan podziału obejmujący wierzycieli z kategorii drugiej. Plan podziału został zatwierdzony postanowieniem Sędziego – komisarza w dniu 14 maja 2014 r.

W dniu 02 czerwca 2014 r. syndyk masy upadłości pozwanej spółki wypłacił na rzecz powoda tytułem wykonania planu podziału funduszu masy upadłości w ramach II kategorii kwotę 919.915,27 zł.

Bezsporne, nadto dowód: wykaz zbiorczy – k. 9-26, polecenie przelewu na rzecz pozwanej – k 27, pismo z dnia 12 sierpnia 2015 r. z SR Poznań – Stare Miasto w Poznaniu XI Wydział Gospodarczy – k. 80, polecenie przelewu spłaty należności przez syndyka na rzecz powoda z dnia 2 czerwca 2014 r. – k. 28

W dniu 25 listopada 2014 r. powód dokonał naliczenia odsetek ustawowych za okres od 01 stycznia 2012 r. do 02 czerwca 2014 r. , tj. do dnia całkowitej spłaty należności głównej związanej z wypłatą wynagrodzenia byłym pracownikom pozwanej. Łączna kwota odsetek naliczonych od kwoty 919.915,27 zł za ww. okres wyniosła 289.634,71 zł.

Dowód: informacja o naliczonych odsetkach – k. 29

Postępowanie upadłościowe wobec pozwanej spółki nadal jest w toku. Postanowieniem z dnia 15 lutego 2016 r. Sędzia – komisarz zatwierdził czwartą uzupełniającą listę wierzytelności.

Dowód: pismo SR Poznań – Stare Miasto w Poznaniu XI Wydział Gospodarczy do Spraw Upadłościowych i Restrukturyzacyjnych z dnia 8 marca 2016 r. – k. 88

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dowodów z dokumentów.

Autentyczność dokumentów prywatnych i urzędowych oraz prawdziwość treści dokumentów urzędowych nie była kwestionowana przez żadną ze stron w oparciu o treść art. 232 k.p.c. w zw. z art. 252 k.p.c. i art. 253 k.p.c. Także Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby uczynić to z urzędu. Tym samym okazały się one przydatne dla sprawy. Fakt, iż żadna ze stron nie kwestionowała treści kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy pozwolił na potraktowanie tych kopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Mając powyższe na uwadze Sąd zważył, co następuje :

Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny.

Zgodnie zaś z treścią art. 339 § 2 k.p.c., w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy uznać, że zostały spełnione przesłanki do wydania wyroku zaocznego, albowiem pozwana pomimo skutecznego doręczenia jej wezwań na rozprawy wyznaczone na 05 lutego 2016 r. oraz 12 maja 2016 r. nie stawiała się w sądzie i nie zajęła stanowiska w sprawie – tj. nie ustosunkowała się do treści pozwu oraz pisma przygotowawczego pełnomocnika powoda z dnia 21 maja 2016 r., nie domagała się także przeprowadzenia rozprawy pod swą nieobecność. Sąd mając na uwadze art. 139 § 1 i 3 k.p.c., uznał, iż wezwania na w/w terminy rozpraw zostały skutecznie doręczone pozwanej, albowiem pomimo ich podwójnego awizo, pozwana nie podjęła ich w terminie (k. 91 i 96). Co także istotne okoliczności przedstawione przez stronę powodową nie budziły wątpliwości Sądu.

Przed przejściem do zasadniczych rozważań, zaznaczyć należy, że legitymacja czynna powoda w niniejszym procesie nie budziła wątpliwości i nie była również kwestionowana przez stronę pozwaną.

Zgodnie z treścią art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 2014 r., poz. 272 ze zm.) wypłata świadczeń pracowniczych ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych powoduje z mocy prawa przejście na marszałka województwa (działającego w imieniu powoda), roszczenia wobec pracodawcy, likwidatora lub innej osoby zarządzającej majątkiem tegoż pracodawcy lub do masy upadłości o zwrot wypłaconych świadczeń. Stosownie do art. 23 ust. 2 ww. ustawy, powodowi przy dochodzeniu zwrotu wypłaconych świadczeń przysługuje taka sama ochrona prawna, jaką odrębne przepisy przewidują dla należności za pracę.

Z treści art. 24 ust. 1 rzeczony ustawy wynika, że Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. jest państwowym funduszem celowym. Dysponentem Funduszu jest Minister Pracy i Polityki Społecznej, który z mocy art. 24 ust. 3 powyższej ustawy został wyposażony w zdolność sądową i zdolność procesową w rozumieniu art. 64 § 1¹ oraz art. 65 § 1 k.p.c.

Zgodnie z treścią art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, Dysponent Funduszu:

- może nabywać prawa i zaciągać zobowiązania, z zastrzeżeniem art. 26 powołanej ustawy, pozywać i być pozywany;
- prowadzi sprawy i występować w obrocie prawnym pod nazwą Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą w W..

Pełnomocnikami dysponenta w terenie są marszałkowie województw, realizują zadania z zakresu ochrony roszczeń pracowniczych przy pomocy Wojewódzkiego Urzędu Pracy (art. 31 ust. 1 ustawy).

W tym miejscu również należy podkreślić, iż syndyk masy upadłości pozwanej spółki nie był stroną niniejszego postępowania. Nie został bowiem w tym charakterze wskazany w treści pozwu przez inicjatora niniejszego procesu. Syndyk reprezentuje upadłego w związku z prowadzonym postępowaniem upadłościowym, w czynnościach dotyczących składników masy upadłości. Tym samym zarzuty podnoszone przez syndyka w piśmie przez niego dołączonym do akt należało potraktować jako bezprzedmiotowe.

W ocenie Sądu roszczenie objęte żądaniem pozwu nie dotyczy masy upadłości. Dochodzone roszczenie dotyczyło odsetek od samego upadłego, a zatem nie znajduje tu zastosowania art. 144 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze – t.j. z 2015 r., poz. 233, z późn. zm. (dalej jako Pr. up. i napr.). Zgodnie zaś z przepisem art. 144 ust. 1 Pr. up. i napr., po ogłoszeniu upadłości postępowania sądowe, administracyjne lub sądoadministracyjne dotyczące masy upadłości mogą być wszczęte i prowadzone wyłącznie przez syndyka albo przeciwko niemu.

W sprawach niedotyczących majątku masy upadłości, upadły może występować w każdym postępowaniu bez ograniczeń, w tym zakresie bowiem przysługują mu wszystkie uprawnienia, zarówno o charakterze prawnomaterialnym jak i procesowym (Stanisław Gurgul w Prawo upadłościowe i naprawcze. Komentarz. Wyd. C.H. Beck, Warszawa 2005, str. 480).

Z powyższego wynika, iż legitymacja bierna pozwanego jest jak najbardziej uzasadniona.

Bezspornym w niniejszym postępowaniu jest, iż powód wypłacił, w związku ze złożonym przez syndyka do powoda wykazem niezaspokojonych roszczeń pracowniczych 73 byłych pracowników pozwanej, za okres 3 miesięcy poprzedzających dzień wystąpienia niewypłacalności pozwanej, tj. od 1 lipca 2010 r. do 6 września 2010 r., łączną kwotę 919.915,27 zł. Bezsporną jest również okoliczność, że wierzytelność w kwocie 919.915,27 zł została przez syndyka umieszczona i uznana na liście wierzytelności w kategorii drugiej zaspokojenia z urzędu, w związku z ustawowym wstąpieniem przez powoda w prawa zaspokojonego wierzyciela pracowniczego w zakresie wypłaconego na rzecz pracownika ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (dalej jako FGŚP) świadczenia.

Zgodnie z przepisem art. 342 ust. 1 pkt 2 Pr. up. i napr. w kategorii drugiej umieszcza się na liście wierzytelności m.in. przypadające za czas przed ogłoszeniem upadłości należności ze stosunku pracy, wraz z odsetkami. Z treści art. 342 ust. 3 Pr. up. i napr. wynika, że przepisy dotyczące zaspokojenia należności ze stosunku pracy stosuje się odpowiednio do roszczeń FGŚP o zwrot z masy upadłości świadczeń wypłaconych przez FGŚP pracownikom upadłego, co implikuje konieczność uznawania z urzędu na liście wierzytelności roszczeń FGŚP w tej części, w jakiej spełnione zostało na mocy ustawy świadczenie pracownicze.

Spornym zaś pozostawało, czy powód Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych może żądać odsetek ustawowych od kwoty 919.915,27 zł za okres od dnia 1 stycznia 2012 r. (po ogłoszeniu upadłości pozwanego) do dnia 2 czerwca 2014 r., tj. do dnia całkowitej spłaty należności głównej oraz czy powinien żądać zaspokojenia tego świadczenia od pozwanego czy też od syndyka masy upadłości.

Brak podstaw do objęcia odsetek ustawowych, dochodzonych pozwem - w toczącym się postępowaniu upadłościowym i zaspokojenie ich z funduszu masy upadłości, co zostało powyżej szerzej przedstawione.

Ponadto zgodnie z art. 92 ust. 1 Pr. up. i napr., z masy upadłości mogą być zaspokojone odsetki od wierzytelności, należne od upadłego, za okres do dnia ogłoszenia upadłości.

Ogłoszenie upadłości nie jest jednoznaczne z zakazem naliczania odsetek. W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że roszczenie o odsetki za okres po ogłoszeniu upadłości nie podlega zaspokojeniu z masy upadłości i nie może być dochodzone w trybie zgłoszenia wierzytelności, roszczenia tego można dochodzić przeciw upadłemu w drodze powództwa nawet przed zakończeniem postępowania upadłościowego (zob. S. Gurgul, s. 350; P. Zimmerman, s. 124, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 października 2003 r., II CK 67/02).

Skoro odsetki liczone od dnia ogłoszenia upadłości nie mogą być zaspokojone z masy upadłości, to nie należy ich podawać w zgłoszeniu wierzytelności (art. 240 pkt 2 Prawa upadłościowego i naprawczego). Wytoczenie przeciw upadłemu powództwa o odsetki przypadające za okres po ogłoszeniu upadłości może okazać się konieczne zwłaszcza wtedy, gdy mogłoby dojść do ich przedawnienia (M. Allerhand, Prawo upadłościowe, s. 177). Roszczenie o odsetki stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu przedawnia się z upływem 10 lat (art. 125 § 1 k.c.).

W doktrynie przyjęło się, że po ogłoszeniu upadłości odsetki te mogą być zaspokajane z ogólnych funduszy masy upadłości, jednak tylko za okres do dnia ogłoszenia upadłości. Odsetki przypadające za czas po tej dacie będą dalej w stosunku do samego upadłego, jego współdłużników, poręczycieli, a także współników spółki jawnej w razie ogłoszenia upadłości tej spółki (Stanisław Gurgul w: Prawo upadłościowe i naprawcze, Komentarz. Wyd. C.H.Beck, Warszawa 2005, s. 302).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela stanowisko, iż wierzytelność z tytułu odsetek przypadających po ogłoszeniu upadłości od samego upadłego, nie jest wierzytelnością, która podlega zgłoszeniu do masy upadłości i dlatego nie podlega rozpoznaniu w trybie przewidzianym przepisami ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze. Dochodzenie więc tej wierzytelności, z reguły konieczne dla zapobieżenia przedawnieniu roszczenia odbywa się na zasadach ogólnych, bez potrzeby zgłaszania wierzytelności do sędziego – komisarza i bez względu na stan postępowania upadłościowego (Stanisław Gurgul w: Prawo upadłościowe i naprawcze, Komentarz. Wyd. C.H.Beck, s. 306).

Należy również mieć na uwadze pogląd zaprezentowany w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2000 r. (II CKN 709/98), z którym Sąd meriti w pełni się zgadza. W ww. wyroku SN wskazano, iż Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych należą się od pracodawcy odsetki za opóźnienie zwrotu wypłaconych pracownikom przez Fundusz świadczeń poczynając od upływu terminu, w którym świadczenia te powinny być spełniane przez pracodawcę.

Podsumowując, tę część wywodów, należy uznać, iż legitymacja bierna pozwanego w niniejszym postępowaniu jest uzasadniona. Ponadto niniejsza sprawa nie dotyczy masy upadłości pozwanego, zatem nie może być dochodzona w postępowaniu upadłościowym. Niniejsze postępowanie tym samym dotyczy wyłącznie sfery prawnej upadłego. Roszczenie o odsetki za okres po ogłoszeniu upadłości nie podlega zaspokojeniu z masy upadłości i nie może być dochodzone w trybie zgłoszenia wierzytelności, a jednocześnie może być dochodzone przed zakończeniem postępowania upadłościowego upadłego. Postępowanie upadłościowe wobec pozwanej spółki nie zostało zakończone, albowiem jak wynika z pisma, przesłanego przez Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu XI Wydział Gospodarczy do Spraw Upadłościowych i Restrukturyzacyjnych z dnia 8 marca 2016 r., postępowanie upadłościowe wobec pozwanej spółki nadal jest w toku. Postanowieniem z dnia 15 lutego 2016 r. Sędzia – komisarz zatwierdził czwartą uzupełniającą listę wierzytelności (k. 88).

Odnosząc się zaś do zarzutu syndyka masy upadłości J. K., iż powód nie może korzystać z uprzywilejowania w postaci prawa pierwszeństwa zaspokojenia w egzekucji według zasad właściwych dla należności pracowniczych w rozumieniu art. 1025 § 1 pkt 3 k.p.c., należy stwierdzić, iż zarzut jest całkowicie bezzasadny. W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2008 r., III CZP 28/08 wskazano, iż należności Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z tytułu wypłaconych świadczeń pracowniczych podlegają zaspokojeniu z kwoty uzyskanej z egzekucji w kolejności trzeciej (art. 1025 § 1 pkt 3 k.p.c.) do wysokości sumy kwot najniższego wynagrodzenia za pracę za okres trzech miesięcy, wypłaconych każdemu pracownikowi dłużnika, a w kolejności szóstej (art. 1025 § 1 pkt 6 k.p.c.) w części przewyższającej tę sumę.

Reasumując, powód Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W., reprezentowany przez Marszałka Województwa (...) wykazał zasadność swojego roszczenia, tj. dochodzenia odsetek naliczonych od kwoty 919.915,27 zł za okres od stycznia 2012 r. do dnia 2 czerwca 2014 r. w wysokości 289.634,71 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w pkt 1 wyroku zasądził od pozwanej (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w P. na rzecz powoda Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. kwotę 289.634,71 zł tytułem zaspokojenia należności za pracę 73 byłych pracowników pozwanej.

O kosztach postępowania orzeczono w pkt 2 sentencji wyroku. Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., obciążono nimi w całości pozwaną spółkę, albowiem pozwana przegrała w całości niniejsze postępowanie.

Powód z mocy ustawy był zwolniony od obowiązku uiszczenia opłat sądowych w sprawach cywilnych na podstawie art. 94 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 24 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał ściągnąć od pozwanej kwotę 14.482 zł (5 % wartości przedmiotu sporu, tj. 5% z kwoty 289.634,71, mając na uwadze treść art. 13 ust. 1 uksc) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu tytułem wpisu sądowego, od uiszczenia którego powód był zwolniony.

Ponadto na koszty uiszczone przez powoda złożyło się wynagrodzenie jego pełnomocnika w wysokości 7.200 zł, zgodnie z § 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.), mającego zastosowanie z uwagi na § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015, poz. 1804), zgodnie z którym do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe aż do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Wobec powyższego Sąd zasądził również od pozwanej na rzecz powoda kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W punkcie 3 sentencji wyroku orzeczono o nadaniu wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

Zgodnie z art. 333 § 1 k.p.c., Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli:

- 1) zasądza alimenty – co do rat płatnych po dniu wniesienia powództwa, a co do rat płatnych przed wniesieniem powództwa za okres nie dłuższy niż za trzy miesiące;
- 2) zasądza roszczenie uznane przez pozwanego;
- 3) wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny.

Stosownie do art. 336 k.p.c. rygor natychmiastowej wykonalności obowiązuje od chwili ogłoszenia wyroku lub postanowienia, którym go nadano, a gdy ogłoszenia nie było – od chwili podpisania sentencji orzeczenia.

Mając na uwadze, że niniejszy wyrok w całości uwzględniający powództwo, jest wyrokiem zaocznym, to stosownie do art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c., orzeczono jak w pkt 3 jego sentencji.

/-/ K. Szmytke